

Wat is eigenlijk jaloezie?

Jaloezie wil zeggen: *een knagend gevoel van verdriet of spijt om het goede dat een ander heeft, krijgt, kan of weet te bereiken enzovoorts, terwijl men het zelf zou willen hebben, krijgen, kunnen, of bereiken enzovoorts.*

Jaloers zijn is gewoon dat willen hebben wat een ander ook heeft!

In de 'aanklacht' van Pinchas Lapide t.a.v. de Christenen wordt verwezen naar de apostel Paulus, met name de brief aan de **Romeinen** (met nadruk op **11:13-14**). In dit verband is het belangrijk het gehele desbetreffende hoofdstuk te lezen (**11:1-35**). Het hoofdstuk bestaat uit drie onderdelen namelijk:

- 1 Israël slechts ten dele verworpen (**11:1-10**)
- 2 De struikeling van Israël, het heil der heidenen (**11:11-24**) en
- 3 De bekering der heidenen en het behoud van Israël (**11:25-36**).

Het gaat hier te ver om dieper in te gaan op het gehele hoofdstuk, maar als je het in alle rust én met verstand leest zal je begrijpen dat het heil er zeker ook is voor Israël. Ik wil me beperken tot vers 13 en 14.

Vers 13

Paulus richt zich rechtstreeks tot de gelovigen met een heidense achtergrond in de gemeente van Rome.

Hij wil hun iets zeggen waarover zij moeten nadenken (onze huidige samenleving dus ook!), iets dat zij misschien niet verwacht hadden (**vergelijk vers 25**). Paulus beroept zich daarbij op zijn apostolische bediening: *'voor zover ik apostel van de heidenen ben'*. Hij is de 'apostel van de heidenen' bij uitstek (**vergelijk 1:5; 15:16; Handelingen 9:15, 22:21 en 26:17; Galaten 1:16 en 2:7-9; 1 Tim. 2:7 en vergelijk ook Handelingen 15:7**), maar toch heeft in zijn hart altijd het verlangen geleefd iets te mogen doen voor de behoudenis van zijn eigen volk (**vergelijk 9:1-2; 10:1; Handelingen 22:18-21**). Dit verlangen spreekt hij nu opnieuw uit. Zijn apostelschap voor de heidenen zou geen mooiere bekroning kunnen vinden, dan wanneer daardoor Joden jaloers zouden worden en tot bekering zouden komen (**vers 14**). Dan zou hij werkelijk trots op zijn bediening kunnen zijn.

Vers 14

In de ogen van Paulus komt zijn bediening als apostel voor de heidenen pas werkelijk tot vervulling (**vers 13**) als daardoor ook Joden tot jaloezheid worden gebracht. De bekering van de heidenen is dus niet het einddoel, maar zij staat in het perspectief van de bekering van het Joodse volk. Dat de Joden jaloers zullen worden (**vergelijk vers 11**) ontleent Paulus aan de belofte van **Deut. 32:21** (zie **10:19**). Met 'mijn vlees' bedoelt Paulus hier zijn verwanten naar vlees en bloed, zijn eigen volk. De verwachting die hij uitspreekt, is gematigd en (zo is tot op heden gebleken) reëel; hij hoopt 'enigen uit hen te behouden' (**1 Cor. 9:22; 1 Tim. 4:16**), doordat zij, jaloers geworden, door de prediking tot geloof in de Here Jezus komen.

De bekering van geheel Israël (zie **vers 26**) zal pas in de toekomst plaatsvinden. Maar hoe dan ook, door zijn aandeel in de bekering van de

heidenen heeft Paulus ook deel in de gevolgen daarvan, namelijk het jaloers worden en de behoudenis van de Joden.

Als de Christenen in de loop der eeuwen dit hoofdstuk goed hadden bestudeerd, dan had de geschiedenis er zeker anders uitgezien. Dan had Pinchas Lapide deze opmerking nooit gemaakt.

De Here God gaat zowel een weg met ons (Christenen) als met zijn volk Israël, van wie Hij zegt: *Het is mijn oogappel en wie mijn oogappel haat, haat ook Mij.*

Jaloers maken, zoals hierboven is omschreven, heeft een positieve uitwerking. Dit geldt ook voor ons: elkaar jaloers maken t.a.v. de toekomstige tijd, waarin de zonden zal worden uitgebannen. In ons (gemeente)leven moeten we ons richten op de blijde boodschap (het evangelie van Jezus Christus). En de blijde boodschap zou volgens mij meer moeten worden gepredikt. Eén van de gevolgen van het 'leeglopen' van de kerken is het feit dat men te weinig of soms in het geheel niet de blijde boodschap verkondigt.

Rob Busser